NEAMUL COLINDELOR

e-un neam ce se trezeşte în colinde
ciorchini de îngeri atârnați la uşi
cu puf de nea pe-oglindele sticlinde
ce-ascund ursitele ca palme în mănuşi

cât cântul încă nu ne-a părăsit
ci luminează-ne cărarea către crez
cuvine-se a ne spăla spăşit
chipu-ostenit de nopți – în sfintele zăpezi

cuvine-se-a căta cărare înapoi
spre Tatăl de Lumină – iertător
să fim iar neamul care suntem noi

adeverit spre mântuirea tuturor
...primeşte-n prag – Părinte – al meu Duh
şi iscă-n stele cântu-mi de văzduh!
***

Adrian Botez

VARIANTE ALE POETULUI

LIGHIOANĂ CVASI-UMANĂ CONTEMPORANĂ

unii – privind tulburea baltă numită azi
lume – se tot întreabă cum există o
lighioană umană
contemporană: dar – dar!

înafară de a
exista – mai face oare
ceva?

cel mult – se poate ca
respirând – să se mai solidarizeze c-un
vânt...

arată uneori c-ar putea eventual fi
ceva – dar imediat se şi opreşte din
a arăta – nu cumva să se închege – printr-o
nedorită kabală - şi
să-nceapă-a se

păstra

...aşa că – decât să pierdem timpul
care deja s-a spânzurat de brazi – mai
bine să ne vedem – orbi
pe altădată – care e numele oricărui
azi
***

ÎNSINGURARE

prin bogătaşi şi târfe ai pus accente-n lume
nici moartea nu-Ți dezice penibila scandare:
putea-a cadavru - straşnic - până şi-n seri de glume
înmormântarea însăşi devine depravare

noblețea neființei e decretată nulă
iar templul e o piață de vânzolire-a fierii
...n-am unde pune capul – visând la animulă
degeaba caut bezmetic un clopot al tăcerii

se zvârcolesc şi sfinții – pierduți de-aureole
se vestejesc pe ruguri mii flori cu-arse corole
...stejaru-ncearcă orga – prin crengile-nlunate

e gata să-nfieze – ori crucii s-aibă-şi frate:
doar muntele mai ştie – sub patrafir de umbre
să-mi ierte fericirea singurătății sumbre
***

POETUL

golit de-orice filosofie – caut
să-mi amintesc cețos cum sună-un flaut
să dau – aşa - din întâmplare – peste
mistici vecini - culegători de creste

nu-s rob oglinzii şi nici serv ideii
cascadele de rouă mă îngroapă
şoptesc lui Iosif al Arimateii
să-mi scurgă în potir sânge şi apă

am plâns destul misterul Învierii
palmele-mi sunt străpunse amândouă
sub coastă simt înțepătura sfânt puterii

roşesc în picuri – la picioare-mi – ouă:
am dat Golgota-ntreagă pe-un poem
şi iar răsare stea la Bethlehem...
***

Adrian Botez